

РЕШЕНИЕ

№ 13303

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2472** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3, във връзка с чл. 75 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. З. С., роден на 14. 10. 2004 г., гражданин на А., със съдебен адрес: С., [улица] /ПМЗ Военна рампа/, срещу Решение № 224 / 11. 02. 2026 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради неоснователно приемане, че спрямо него не е налице реална опасност от преследване. Излага съображения, че не са взети предвид всички обстоятелства от значение за неговия случай. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № 224 / 11. 02. 2026 г. на председателя на ДАБ при МС.

Ответникът – председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № ПМЗ-ВР-2807/ 16. 09. 2025 г. до председателя на ДАБ, жалбоподателят А. З. С., роден на 14. 10. 2004 г., гражданин на А., пол – мъжки, религия – мюсюлманин - сунит, етническа принадлежност - таджик, семейно положение - неженен, е поискал закрила. По тази молба е проведено производство по общия ред, което е завършило с обжалваното решение, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С Решение № 5361 / 14. 11. 2025 г. на председателя на ДАБ производството по предоставяне на международна закрила на С. е прекратено, поради самоволното напускане на чужденеца.

А. С. е задържан от властите в А. и върнат в България съгласно разпоредбите на Регламент (ЕС) № 604 / 2013.

На 10. 12. 2025 г. чужденецът е подал молба, с която е поискал производството да бъде възобновено.

С жалбоподателят, е проведено интервю, за което е съставен протокол от 03. 12. 2025 г. и от 19. 12. 2025 г., подписани от чужденеца, преводач и интервюиращия орган. В проведеното интервю жалбоподателят, е посочил, че е напуснал А., защото талибаните затворили училищата и цялата система се променила. Имал проблеми с талибаните, защото по народност е таджик.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят лично и чрез упълномощен адвокат, моли да се уважи подадената жалба по изложените в нея съображения. Представя писмо, според което в А. талибаните го издирват, тъй като съхранявал оръжие.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателят на 18. 02. 2026 г., а жалбата е депозирана на 24. 02. 2026 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорения административен акт е издаден от компетентен орган – председателят на ДАБ, съобразно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ.

Преценявайки основателността на молбата с оглед изложените от кандидата причини за напускане на страната по произход, които не обосновават страх от преследване, насилие или нечовешко отношение председателят на ДАБ, правилно е приел, че молбата е неоснователна.

Настоящата съдебна инстанция, намира че правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай, жалбоподателят не твърди, че се опасява от преследване в страната си на произход, като изрично в проведените две интервюта е посочил, че не е бил преследван.

В тази връзка, съдът намира, че оспореното решение, в частта, в която е било отказан статут на бежанец е правилно и жалбата, в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживееене по причина на заплаха за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживееене. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унижително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват.

Оценката за ситуацията в А. се съдържа в справка вх. № МД-02-24 от 27. 01. 2026 г. на дирекция „Международна дейност” на ДАБ. Със справката, е отразена актуалната обстановка в А. след превземането на страната от талибаните и сформиранието на правителство от тях.

Видно от тази справка, макар и да са налице проблеми със спазване на човешките права, страната бавно се съвзема. Налице са признаци за умерено икономическо развитие, но е проблем

намаляваща хуманитарна помощ. Въпреки това, не може да се приеме, че А. е обхваната от хаос и не е налице въоръжен конфликт.

В този смисъл са и представените в съдебното заседание справки относно актуалното положение в А., според които обстановката в страната е динамична, като продължава политическо насилие, но в по-ниска степен в сравнение с предходни години. В същото време е ограничен достъп до образование имат жените и младите момичета, но това не се отнася за мъжете.

За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя става ясно, че същия не е имал проблеми в страната си на произход, като изрично сочи, че не е заплашван и не е имал проблеми с властите.

В същото време, наред с преценката на държавата по произход обаче, се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. А. З. С. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в А. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на статут. Освен това същият не попада в някоя уязвима група, като държавен служител или представител на предишната власт, за да съществува основателен страх от преследване при завръщането му в А..

В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

В тази връзка е налице противоречие в изказванията в двете интервюта, като в едното сочи, че не е имал проблеми, заради това че е таджик, а в другото сочи, че заради това е имал проблеми.

Като цяло обаче и в двете интервюта не се сочи, че е имал проблеми с талибаните, освен заявеното, че една вечер дошли в дома им и ги вързали, но без никакви други последствия.

Въпреки представеното в съдебното заседание писмо, че е издирван в родината си, съдът не намира отразеното в него за достоверно. Видно е, че това писмо е от 21. 08. 2021 г., като в нито едно от интервютата жалбоподателят не е посочил, че е бил издирван или е имал някакви конкретни проблеми с талибаните. Дори и да се е снабдил с това писмо впоследствие е следвало в проведените интервюта да посочи, че се е занимавал с някаква дейност, която може да се приеме за опасна от талибаните. Към датата на която се сочи, че е писмото - 21. 08. 2021 г. жалбоподателят би трябвало да е все още на 16 години, поради което е малко вероятно да се е занимавал с укриване на оръжие, както е отбелязано в това писмо.

В същото време и в съдебното заседание сочи, че цялото му семейство продължава да е в А., поради което очевидно няма от какво да се страхува.

Видно и от заявеното на проведеното интервю, желанието на чужденеца е било преди всичко да стигне до Ф., като не е без значение и че същият е напуснал България и е заловен в А., откъдето е всъщност е върнат за продължаване на процедурата.

Всъщност, според заявеното в проведените интервюта, С. е напуснал А., като 3 години работил в супермаркет в Т. – И., а после една година работил във фирма за производство на мед в А. – Т., поради което може да се приеме, че се касае за икономически и други причини за напускане на страната на произход, което обаче е извън приложното поле на ЗУБ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, като същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради

което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.
Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. З. С., роден на 14. 10. 2004 г., гражданин на А., срещу Решение № 224 / 11. 02. 2026 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: